

Ah

– GürhanGürses · 30 Ekim 2012

Ben ona Küçüğüm derdim, derdim buydu her daim. Derdini söylemeyen derman bulamazmış kavlince meramımı arz etmek istedim. Bu hüznü hikâyeyi istedim ki herkes okusun ve yüreğinde bir ateş ile yanarak yâd etsin. Ve hali pür melalimize tanıklık etsin.

Küçüğümdü benim.

Ve hep öylede kalacaktır bende.

Bu aşk değil, sevda hiç değil.

Sevgidir belki de başlı başına.

Ömrün ahirine değin sürecek bir dostluktur belki de.

Belki de bir terktir günün birinde, zamansız ve hadsiz hesapsız. Acılar içinde kıvrılarak durmaktır belki de, zehri içmektir, tetiği çekmektir, ipi kesmektir.

Gözü yaşlı kalmaktır.

İnciden taneleri dizmektir yanağa, hüzünden gamzeleri açmaktır yanakta.

Üstü başı yırtmaktır, saç sakalı ak edip uzatmaktır, kirlenmektir, yok olmaktır, bitmektir, tükenmektir belki de.

–Ben onda zayi olmadan kendimden zayi olmalıyım, dedi Kaptan.

–Beni benden düşmeliyim, dedi tekrar.

–Ben fazla bu cana...

–Bu cana iki can fazla! Ah Kaptan, içindeki fırtınaları kim dindirecek? İçindeki kasırgalara kim set olacak? İçindeki dalgalar kalp sahilini dövecek habire. İçindeki ateş baştan ayağa yakacak seni. Kim söndürecek, kim dur diyecek Allahaşkına!

Sen yapmadan Küçüğün yaptı yapacağını.

Sen uğruna feda etti kendini.

Yer açmak için yüreğinde sana çekip gitti canından öteye.

Küçüğümdü benim.

Hep öylede kalacaktır.

Bu aşk değil, sevda hiç değil.

Sevgidir belki de başlı başına.

Ömrün ahirine değin sürecek bir dostluktur belki de.

Geldiği gibi gitmektir belki de davetsiz, cüretkâr.

Hayat nelere kadirdir bilinmez, yarının ardında neler gizlidir anlaşılmaz.

Hayır görünenin şer olacağı gibi şer olanında hayır olabileceği ihtimali pek fazladır.

Güzel olanın çirkin, çirkin olanın güzel olacağı gibi.

Hüznün sevince gebe olduğunu söylesem herkes güler.

Aklın kalbe mağlup olduğunu söylesem dalga geçer herkes.

Ve mağlup olmanın aslında galip gelmek demek olduğunu söylesem dalga geçerler.

Âşık olmayan bilemez ve anlayamaz halimi.

"Git âşık ol da gel!" diyen ulu zata selam olsun.

Küçüğümü benim, nisanda yağın yağmurumdu, kışın biten kardelenim, hazanda dökülen gazelimdi, yazın sararan harmanım. Dermanımdı benim. Şifam.

Hisleri yüzünden yüzü hislerinden güzeldi; gözleri zümrüt yeşili, yüzü ay parçası, saçları ipekten yumuşak, sesi tatlı bir melodi, boyu servi, yürüyüşü nazlı, gülümseyişi güneş gibiydi. Sebepsiz hüznlerle attığı bakışlar kaç canı tam ortasından vuracak denli bir cam gibi tuz buz edecek denli kul köle edecek denli etkiliydi.

Onunla göz göze gelmek ölmek demektir. Yok olmak demektir. Gamzeleri Kaptan'ın yuvasıydı. Akli zehir zemberekti, kalbi halim selimdi.

—Ya ben biraz geç doğsaydım yahut da o biraz erken doğsaydı, diye içinden geçirdi Kaptan.

İki farklı nehir gibi gelip buluşmuşlardı bir noktasında ummanın.

Gözyaşlarıyla yıkanmış bir ömrün arta kalanıydı yürekleri.

Ve hüznün gölgesinde büyümüşlerdi çiçeklerini. Dalları salkım saçak olmuştu her birinin. Sözleri yaprak yaprak açmıştı. Çiçeğe durmuştu bu sevdâ! Oysa eksikti bir şey ya da çok şey fazla...

Kaptan, Ben ona Küçüğüm derdim, diye sayıkladı.

Kaçak çaylar gibiydi varlığı bende. Sınırlar ihlal edilirdi geceleri. Devriyeler devre dışı kalırdı bu aşkta.

Başka başka hudutlarda gezerdi oysa. Aşka, aşka gelirdi insanlar. Haddimizi aşardık bazen. Hüznün bombaları yağardı üzerimize. Kollar kopardı bir daha sarmamak için sevgiliyi, ayaklar kopardı bir daha götürmemek için sevgiliye! Kalpler toplu kırılırdı bazen. Mayınlar vardı toprağımızda. Kalbimizde infilak ederdi gözlerin. İçimde patlardı sözlerin. Tonlarca ağırlıktaydı biriktirdiklerin. Dökerdin nisan yağmuru gibi zamansız. İpislak olurum. Gömleğim etime, etim kemiğime yapışırdı. Üşürdüm sana bakınca. Üşürdüm sarılınca. Bana bir yalnızlık ismarladın Küçüğüm; üstü kalsın tadında

Ah be Küçüğüm!

Büyüyüp de gelseydin ne olurdu?

Ya da ben küçülüp de gelseydim keşke!

Olmadı işte!

Olamazdı zaten.

Ve sen...

Gittin.

—Ben sana gelecekken sen bana gittin. Çok farklı şeyler bunlar çok farklı... Canım acıyor şimdi. diye inliyordu Kaptan.

Dibindeyim şimdi yalnızlığın en koyu kıvamında. Ağızıma kadar yalnızlık doluyum.

Gözlerimde yalnızlık, sesimde, etimde, kemiğimde... Bir insan bu kadar mı yalnız koyulur? Bu kadar yalnız olur mu bir insan? Can nasıl ağlar? Nasıl kanar? Nasıl yaraları azar? Görsün istedim. Bilsin istedim. Utansın istedim. Bir insan nasıl baştan ayağa yalnız kesilir? Nasıl buz kesilir, nasıl yok kesilir görsün istedim?

Ah be Küçüğüm!

Gri bir yalnızlıktır düştüğüm içine. Gelmişine geçmişine rahmet okuduğum. Bir sevdâydı benimkisi.

Güller açardı yüreğimde. Kuşlar vardı etrafımda böcekler. Çiçekler vardı rengârenk. Yaşamda saklı bir ahenk. Şimdi sonsuz bir keder yerleşmiş gözlerime, kanserli bir hücre gibi yokluğun var içimde. İlkbaharım çok uzak artık biliyorum. Çiçeklerim kuru... Tazelğim yok eskisi gibi. Dallarım kırık hepten. Yapraklarım dökük. Bir kasım ayında sararmış can yaprağımla tel tel dökülmeye yüz tutmuşum sen bahçesinde. Kim tutar beni? Kim el uzatır bana? Kim ses verir? Kim sever sen gibi artık?

Her şey rüya gibi şimdi.

Yok gibi.

Yalan gibi.

Ah be Küçüğüm!

Ah be!

Ah!